

изјашњавања грађана као и организацији власти која почива на принципу јединства (скупштински систем). Највиши орган власти у федерацији и представник народног суверенитета је Савезна скупштина састављена из два дома: Националног савета и Савета држава. Национални савет се састоји од 200 делегата које бирају по изборним регионима швајцарски грађани који уживају бирачко право, односно имају навршених 20 година живота, а Савет држава се састоји од 48 делегата које бирају кантони и то по два из сваког кантона и по један из полукантона. Савезна скупштина је законодавно тело које доноси савезне законе уз сагласност оба дома, с тим што Устав предвиђа и тзв. факултативни законодавни референдум, односно то да ће се закони и међународни уговори поднети народу на гласање ако то захтева 50.000 грађана или осам кантона. Извршну власт у савезној држави врши Савезни савет на време од 4 године и он се као највиша савезна власт састоји од 7 чланова који се обнављају сваки пут када се бира и Савезна скупштина и то на првом заседању. На челу Савезног савета је председник Конфедерације (с тим да има и заменика) а бира га Савезна скупштина на време од годину дана. Као извршна власт, Савезни савет се стара о извршењу савезних закона, одлука и других аката, врши надзор над савезном администрацијом и друге послове. У организацији федералне власти постоји и Федерална канцеларија на чијем челу је канцелар конфедерације и она обавља дужност секретаријата Савезне скупштине и Савезног савета, односно стручне послове за њих, и бира се на 4 године од стране Савезне скупштине. У организацији савезне власти судску функцију врши Савезни суд који бира Савезна скупштина и то из редова грађана који могу да буду изабрани у Национални савет.

б) Француски Устав од 1875. је Устав Треће Републике и он је произашао из дубоких превирања у Француској у другој половини XIX века која су резултирала побуном пролетаријата у Паризу, тзв. Париском комуном од 1871. После сламања ове револуције долази до стишавања и стабилизације политичких прилика у земљи и успостављања политичке равнотеже између монархиста и републиканаца. Из такве равнотеже је произашла и Трећа Република која је успостављена одлуком Националне скупштине и то тако што су републиканци са једним гласом више прегласали монархисте и одлучили у корист републике. И сам Устав од 1875. је дело тесне победе републиканаца или, боље рећи, њиховог компромиса са монархистима. Монархисти су морали да се помире са увођењем републике, али су то условили променом једнодомног парламента који одговара револуционарној, конвентској доктрини и традицији и